

Sygn. akt **IV Ka 723/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędzierski

Sędziowie sędzia Sądu Okręgowego Mariola Urbańska - Trzecka

sędzia Sądu Okręgowego Piotr Kupcewicz

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Marcina Malinowskiego - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żninie

po rozpoznaniu dnia 6 września 2023 r.

sprawy **B. Ł.** s. R. i M. ur. (...) w Ż. oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żninie

z dnia 9 lutego 2023 r. sygn. akt II K 359/21

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od oskarżonego B. Ł. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. vel. K. kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 723/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Żninie z 9 lutego 2023 r., sygn. II K 359/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
.	<p>Obrońca wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogące mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, w postaci mylnego przyjęcia, że oskarżony:</p> <p>- „doskonale wiedząc, że warunki na drodze są bardzo trudne, kontynuował brawurowo jazdę z nadmierną prędkością niedostosowaną do warunków umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...), jadąc od strony B. z nadmierną prędkością, niedostosowaną do warunków drogowych i pogodowych, na drodze śliskiej od padającego uprzednio obfitego deszczu, jadąc na łuku drogi, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem, w wyniku czego samochód ten zaczął przemieszczać się w sposób niekontrolowany prawym bokiem i wjechał wprost pod nadjeżdżający prawidłowo ww. drogą od strony Ż., ustawiający się na pasie o tzw. lewoskrętu w stronę miejscowości Ł.</p> <p>- samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...),</p> <p>- „doskonale wiedząc, że warunki na drodze są bardzo trudne, kontynuował brawurowo jazdę z nadmierną prędkością niedostosowaną do warunków</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>panujących na drodze", mimo, że - co wynika z zeznań świadka T. B. (1) - to w miejscu wypadku „płynęła” woda,</p> <p>- poruszał się na drodze z nadmierną prędkością, niedostosowaną do warunków drogowych i pogodowych, mimo, że prędkość pojazdu kierowanego przez oskarżonego - co wynika z opinii biegłego - w momencie wypadku była nie większa niż 67 km/h, czyli mieściła się w granicach prędkości administracyjnie dozwolonej na odcinku drogi stanowiącego miejsce wypadku (90 km/h). będące pokłosiem obrazu przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia - tj. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK, polegającej na ocenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozpraw)/ głównej z przekroczeniem granic swobodnej ocen dowodów, poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności w odniesieniu do zeznań świadka T. B. (1) i opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty niezasadne. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti nie zostały skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana; w procedurze dochodzenia do nich Sąd nie uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., nie pominął istotnych w sprawie dowodów, nie oparł się na dowodach</p>		

na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie zrozumiałe, wewnętrznie niesprzeczne, niesprzeczne też z regułami logicznego rozumowania. Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie obrońca podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, w ocenie Sądu odwoławczego analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony w sposób umyślny dopuścił się naruszenia przepisów ruchu drogowego. Argumentacja skarżącego natomiast całkowicie traci swą przekonawalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami w postaci zeznań świadków uznanych przez Sąd za wiarygodne które pozwalały

Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Niezasadnie powołuje się obrońca oskarżonego na naruszenie przez Sąd I instancji art.410 kpk. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.

Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5 listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominie jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku ,przedmiotem rozważań Sądu I instancji były

wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art.410 kpk, co jednoznacznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 19 czerwca 2002r V KKN 34/01 (vide: Lex 53912; por. też R.A. Stefański, Komentarz do art.410 kodeksu postępowania karnego).

Tymczasem obrońca nie wykazał w skardze apelacyjnej, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie zebranych w sprawie dowodów, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków, opinię biegłego oraz zebrane dokumenty. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Co do kwestii szczegółowych:

- argumentacja obrońcy jest chybiona, albowiem okoliczności zdarzenia wskazują na znaczną prędkość z jaką poruszał się pojazd kierowany przez oskarżonego, co wprost wynika z zeznań T. B. (k. 324) „... oskarżony jechał bardzo szybko, brawurowo, wyprzedzał

jednocześnie kilka pojazdów i jego, jechał z lewej strony wysepki....nie było warunków do takiej jazdy, było po nawałnicy... tam gdzie wpadł w poślizg płynęła woda...”; potwierdza te zeznania R. N. (k. 313-14) „...jechał bardzo szybko, czułam się zagrożona.... na miejscu dowiedziałam się, że wyprzedzał kolumnę samochodów...”;

- w świetle powyższego nie budzi wątpliwości prawidłowe ustalenie sądu, że oskarżony poruszał się z nadmierną prędkością, niedostosowaną do warunków drogowych i pogodowych, na drodze śliskiej od padającego uprzednio obfitego deszczu, a jadąc na łuku drogi, nie zachował należytej ostrożności, nieprawidłowo kontrolował tor ruchu pojazdu i utracił panowanie nad kierowanym pojazdem, w wyniku czego samochód ten zaczął przemieszczać się w sposób niekontrolowany prawym bokiem i wjechał wprost pod nadjeżdżający prawidłowo ww drogą od strony Ż. pojazd kierowany przez R. N.;

- nie zmienia powyższego opinia biegłego E. S., który ustalił prędkość zderzeniową pojazdu kierowanego przez oskarżonego na ok. 67 km/h , co nie wyklucza, a wręcz sugeruje znacznie większą wcześniejszą prędkość, która była źródłem utraty panowania nad pojazdem; jest bowiem oczywistym, że pojazd bezpośrednio przed zderzeniem, poruszając się bokiem tracił prędkość;

- niezależnie od powyższego należy mieć na uwadze i to, że według brzmienia art. 19 ust 1 prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie

nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu; poruszanie się więc z dopuszczalną administracyjnie prędkością nie powoduje, że staje się bezpieczną.

Finalnie sposób zachowania oskarżonego i naruszenia przez niego reguł w ruchu lądowym został szczegółowo przedstawiony w opisie tego przestępstwa; jest to prawidłowy sposób przypisania popełnienia przestępstwa zarzucanego w akcie oskarżenia, nie budzący wątpliwości co do tego, że sprawca umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym; ustalenia te zostały prawidłowo dokonane w oparciu o przedstawiony na rozprawie materiał dowodowy.

Wniosek

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym miało charakter nieumyślny oraz wyeliminowanie z opisu czynu ustaleń:

- „z nadmierną prędkością, niedostosowaną do warunków drogowych i pogodowych”
- „nieprawidłowo korygował tor ruchu kierowanego przez siebie pojazdu”;

w związku z żądaniem zawartym w pkt 1 - na zasadzie art. 447 § 1 KPK - o zmianę rozstrzygnięcia co do kary w związku ze zmianą okoliczności wpływających na jej wymiar w zakresie m. in. rodzaju i stopnia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadne

naruszonych przez oskarżonego obowiązków.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec zebranych w sprawie dowodów wniosek o uznanie, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym miało charakter nieumyślny oraz wyeliminowanie z opisu czynu wskazanych wyżej ustaleń jest niezasadny a w konsekwencji nie ma podstaw dla orzeczenia kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak powyżej.; apelacja niezasadna i w znacznej części polemiczna. Sposób zachowania oskarżonego i naruszenia przez niego reguł w ruchu lądowym został szczegółowo przedstawiony w opisie tego przestępstwa; jest to prawidłowy sposób	

przypisania popełnienia przestępstwa zarzucanego w akcie oskarżenia, nie budzący wątpliwości co do tego, że sprawca umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym; ustalenia te zostały prawidłowo dokonane w oparciu o przedstawiony na rozprawie materiał dowodowy.

Brak jest też podstaw do ingerencji w rozstrzygnięcie o karze. ustalone okoliczności podmiotowe i przedmiotowe przypisanego oskarżonemu czynu oraz prezentowane przez niego właściwości i warunki osobiste, powodują iż w ocenie Sądu odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara nie razi surowością w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk. Kara ta zbliżona do dolnego zagrożenia ustawowego za dane przestępstwo nie jest rażąco niewspółmiernie surowa.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzoną oskarżonemu karę należy uznać za spełniającą wszystkie cele określone ustawą, uwzględniając we właściwy sposób całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy, spełniającą w szczególności swą funkcję wychowawczą, a także spełniającą właściwie swą rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uchodzącą przy tym w odczuciu społecznym za karę sprawiedliwą. Tym samym brak jest jakichkolwiek racjonalnych przesłanek do uznania, iżby orzeczenie w tej części wymagało korekty przez Sąd odwoławczy z powodu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Tylko wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności w orzeczonej wysokości, będzie właściwą karą dla osiągnięcia wobec oskarżonego wszystkich jej celów, kara łagodniejsza nie spełniałaby zakładanych przez ustawodawcę celów i nie byłaby karą sprawiedliwą.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	od oskarżonego zasądzono na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. vel. K. kwotę 840,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.	

Koszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

3.

Oskarżony z uwagi na swoją sytuację majątkową nie jest w stanie uiścić opłaty i wydatków postępowania odwoławczego, zasły okoliczności wymienione w art. 624§1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk.

PODPIS